

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 29Csp/19/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122201361
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Diana Vlčková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8122201361.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Dianou Vlčkovou v právnej veci žalobkyne: Y. R., U.. X.X.XXXX, R. Ď.Z. XX, XXX XX D., zast.: JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom Sovietskych hrdinov 66, 089 01 Svidník, IČO: 31954448, proti žalovanému: Slovenská sporiteľňa, a.s., IČO: 00 151 653, so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, zastúpenému AK Mária Grochová a partneri s.r.o., IČO: 36 863 017, so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice, o určenie, že úver je bezúročný a bez poplatkov a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, takto

rozhodol:

I. U r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.06.2010 v časti I., článok I. Základné podmienky v znení: „Poplatok za upomienku: 23,24 EUR“ je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

II. U r č u j e, že zmluvná podmienka uvedená v Zmluve o splátkovom úvere, č. XXXXXXXXXXXX, zo dňa 17.06.2010, v časti I., článok II. Záverečné ustanovenia, bod 5., v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú, podľa § 262 Obchodného zákonníka, spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.“, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

III. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

IV. Vo vzťahu k výroku I. a II. p r i z n á v a žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

V. Vo vzťahu k výroku III. p r i z n á v a žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa žalobou doručenou súdu dňa 03.02.2022 žiadala určiť, že úver zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.06.2010 je bezúročný a bez poplatkov a zároveň sa domáhala určenia neprijateľnosti zmluvných podmienok uvedených v časti I. článku I. Základných podmienok v znení spracovateľského poplatku a poplatku za správu úveru; ďalej poplatku za upomienku vo výške 23,24 EUR uvedeného v časti I. článku I. Základných podmienok, ako aj neprijateľnosti zmluvných podmienok uvedených v časti I. článku II. Záverečné ustanovenia pod bodom 2 a 5.

2. Žalobu odôvodnila tým, že zmluva o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 17.06.2010 je spotrebiteľským úverom, a preto zmluva musí obsahovať všetky náležitosti podľa § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. Uvedená zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f) a j) zák. č. 129/2010 Z.z., a to neúvedením doby trvania zmluvy a celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, nakoľko táto nebola uvedená v správnej výške.

3. K neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo výške spracovateľského poplatku a poplatku za správu úveru poukázala na rozhodnutie Súdneho dvora pod sp. zn. C 143/13 s tým, že o neprijateľnosti uvedených zmluvných podmienok už bolo rozhodnuté právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 3Co/177/2018, 7CoCsp/5/2021, 5CoCsp/14/2020, 7CoCsp/55/2020 a rozsudkom Okresného súdu Prešov pod sp. zn. 19Csp/205/2018.

4. Vo vzťahu k neprijateľnosti zmluvnej podmienky poplatku za upomienku uviedla, že táto bola vo vzťahu k žalovanému určená za neprijateľnú právoplatnými rozhodnutiami súdov, konkrétne Krajským súdom v Prešove pod sp. zn. 15CoCsp/23/2020, 18CoCsp/36/2020 a 20CoCsp/18/2021.

5. K neprijateľnosti zmluvnej podmienky v súvislosti s vyhláseniami žalobkyne, ako dlžníka uvedených v časti I. článku II. záverečných ustanovení poukázala na odôvodnenie rozhodnutia Okresného súdu v Kežmarku rozsudkom pod sp. zn. 9C/2/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove 20Co/41/2016, ktorými bola uvedená zmluvná podmienka vyhlásená za neprijateľnú.

6. Ďalej uviedla, že zmluvná podmienka voľby Obchodného zákonníka bola opakovane vo vzťahu k žalovanému posúdená ako neprijateľná zmluvná podmienka, a to nie len súdmi nižšej inštancie, ale aj osobitne rozhodnutiami Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 3MCdo/2/2014 a 5MCdo/20/2009.

7. Žalovaný žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť a v prvom rade namietal procesnú neprípustnosť uvedenej určovacej žaloby.

8. V dôvodoch vyjadrenia uviedol, že ust. § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. je sprevádzané jednoznačným odkazom na poznámku pod čiarou č. 18b a ktorá znie § 137 ods. c) a d) Civilného sporového poriadku. Je teda nespochybniteľné prejavovým záverom zákonodarcu, aby prípustnosť tohto typu určovacej žaloby podliehala podmienkam štandardne vyžadovaným pri určovacích návrhoch, najmä čo do existencie kvalifikovaného tzv. naliehavého právneho záujmu. Ak žalobca neosvedčí svoj naliehavý právny záujem na ním požadovanom určení, ide o samostatný a prvoradý dôvod pre zamietnutie žaloby.

9. Naliehavý právny záujem na určovacej žalobe nie je daný vtedy, ak by požadované určenie viedol len k zbytočnému rozmnožovaniu sporov. Tu ide predovšetkým o prípady, kedy sa žalobca domáha žalobou určenia neplatnosti právneho úkonu s tým, aby následne mohol podať žalobu na plnenie. Určovacia žaloba je tak neprípustná vtedy, ak rozhodnutie o merite sporu by predstavovalo len rozhodnutie o predbežnej otázke podstatnej pre rozhodnutie iného súdneho sporu. V popísaných súvislostiach namietal, že žalobkyňa nepredniesla žiadne konkrétne tvrdenie, ktoré by zodpovedalo zákonnej požiadavke právneho záujmu na požadovanom určení. Základným procesným predpokladom žaloby podľa § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku je, aby existovalo ustanovenie všeobecne záväzného predpisu, ktoré explicitne umožňuje podanie. Najmä z hľadísk systematického a teleologického výkladu je obhájitelný výlučne záver, že na naplnenie hypotézy predmetného ustanovenia sa vyžaduje existencia konkrétneho zákonného ustanovenia, ktoré umožňuje podanie určovacej žaloby. Napríklad žaloba o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, neplatnosti skončenia pracovného pomeru, neúčinnosti odporovateľného právneho úkonu a podobne. Vo všetkých pritom priamo z právnych predpisoch predpisov vyplýva logický dôvod, prečo je potrebné, aby súd rozhodol o atribúte platnosti, resp. neplatnosti právnej skutočnosti.

10. Žiaden z týchto ukazovateľov však nie je v prípade žalobných návrhov na určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok prítomný. So žalobkyňou odkazovaných zákonných ustanovení určite nevyplýva potrebné žalobné oprávnenie. Splneniu hypotézy § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku preto nevyhovuje napr. ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Rovnako žalobné oprávnenie nemôže byť založené ani ust. § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, keďže je ním normovaná povinnosť dodávateľa generálne. Napokon nemôže obstať ani prípadný argument, že procesná prípustnosť žalobných návrhov je daná ustanovením § 298 Civilného sporového poriadku. Nielenže odporuje výslovnému a jednoznačnému zneniu § 137 písm. d) Civilného sporového poriadku, ktoré vyžaduje existenciu osobitného predpisu, čo Civilný sporový poriadok nie je, ale úplne absentuje aj tvrdenie rozhodujúcich skutočností, ktoré sú nevyhnutné pre procesný úspech v intenciách individuálneho spotrebiteľského sporu.

11. Z citovaných procesných noriem zreteľne vyplýva, že v individuálnom spotrebiteľskom spore iniciovanom žalobou, ktorá je zásadne prostriedkom slúžiacim na ochranu konkrétneho ohrozeného alebo porušeného subjektívneho práva žalobcu, prichádza do úvahy vyslovenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky iba v prípade, ak jej obsah akýmkoľvek spôsobom dopadá alebo má vplyv na právo, na ochranu ktorého je taký spor vedený.

12. Žalobkyňa v tomto konaní vo vzťahu k ňou vypočítaným údajne neprijateľným zmluvným ustanoveniam neuviedla žiadne relevantné skutočnosti týkajúce sa konkrétneho záväzkového vzťahu s bankou žalovaného, najmä neprodukovala žiadne tvrdenia, ako sa tieto majú negatívne premietiť do jej právneho postavenia. Miesto toho je jej podanie zahŕtené množstvom všeobecne formulovaných právnych domnienok.

13. Uplatnené určovacie návrhy sa najmä úplne spreneverujú požiadavke preventívneho pôsobenia určovacej žaloby, ktorá má byť prostriedkom na eliminovanie právnej neistoty a spornosti v právnom vzťahu. Jej účelom je poskytnúť ochranu právu žalobcu ešte pred tým, než dôjde k jeho porušeniu a vytvoriť pevný právny rámec, ktorý bude zárukou odvrátenia budúcich sporov účastníkov.

14. Nič z uvedeného však dotknutými žalobnými návrhmi nie je a ani nemôže byť naplnené. Napádaný záväzkový vzťah medzi stranami sporu zanikol dávno pred podaním žaloby. Od jeho zániku uplynulo už tak dlhé časové obdobie, že akýkoľvek nárok na poplatok, či iný nárok, ktorý by bol hypoteticky uplatnený o dobu jeho trvania, by bol nevyhnutne stihnutý premlčaním.

15. Tieto okolnosti zreteľne demonštrujú, že žalobkyňou iniciovaný spor o zmluvné podmienky je len teoretický, ide o zjavný spor pre spor. Voči žalovanému sa už nemôže ocitnúť v stave, v ktorom prípade by pre ňu mohlo mať posúdenie spotrebiteľskej prijateľnosti zmluvných dojednaní praktický význam. Nejde teda len o samotný zánik zmluvy, ale aj o povahu zmluvných podmienok, ktoré aktuálne už nemôžu vyvolávať žiadne negatívne dôsledky.

16. Žalobkyňa v replike nesúhlasila s tvrdením žalovaného o neprípustnosti určovacej žaloby vo vzťahu určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a neprijateľnosti zmluvných podmienok s odkazom na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo/127/2017, 6Cdo/27/2018 a 2Co/1/2018. Ex offio súdna kontrola neprijateľných zmluvných podmienok, a to práve v individuálnych spotrebiteľských súdnych konaniach vyplýva aj z judikatúry Súdneho dvora, napr. C 488/11, C 377/14, C 472/11, C 243/08, ako aj ďalších.

17. Zároveň poukázala na publikáciu komentára Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že zákaz ďalšieho používania nečestnej zmluvnej podmienky sa musí týkať stavu po uzavretí zmluvy, počas jej plnenia a po jej zániku. Objektívnosťou posúdenia zmluvnej podmienky na účely neprijateľnosti sa rozumie aj samotné posúdenie takejto podmienky bez ohľadu na to, aké právne následky privodí alebo privodila vo vzťahu k subjektívnym právnym pomerom konkrétneho spotrebiteľa. Inými slovami povedané, pri súdnom prieskume je potrebné vychádzať z objektivizácie zmluvnej podmienky pri súčasnom abstrahovaní od, na konkrétny subjekt naviazaného pôsobenia tejto klauzuly v skutkových okolnostiach posudzovaného prípadu. Uvedená objektivizácia súčasne znamená, že konkrétny orgán ochrany práva vykoná test neprijateľnosti zmluvnej podmienky súčasne bez ohľadu, na akúkoľvek subjektívnu aktivitu spotrebiteľa a jeho vklad smerom k právnemu posúdeniu sporného ustanovenia zmluvy alebo zmluvných podmienok.

18. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ vo veci C - 388/13 vyplynulo, že údajne neúmyselná povaha správania ako vo veci samej nie je nijako relevantná. Článok 11 smernice o nekalých obchodných praktikách výslovne ustanovuje, že uplatnenie opatrení prijatých členskými štátmi na účely boja proti nekalým obchodným praktikám nie je závislé od úmyslu či nedbanlivosti, ani od skutočnej škody na strane spotrebiteľa.

19. Žalovaný v duplike poukázal na nedôvodnosť žaloby v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky vo vzťahu k spracovateľskému poplatku a poplatku za správu úveru s poukazom na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C - 621/17, ako aj rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 7Cdo/294/2019.

20. V súvislosti so zmluvným dojednaním o poplatku za upomienku poukázal na to, že žalobkyňa neuvádza nič, iba stroho odkazuje na rozhodnutia všeobecných súdov v iných konaniach bez akejkoľvek záväznosti, či relevancie pre tento spor.

21. V predmetnom konaní žalobkyňa odignorovala jednoznačnú osobitnú úpravu limitov sankcií za omeškanie spotrebiteľa so splácaním úverových prostriedkov v zmysle § 3a ods. 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. z ktorého vyplýva, že ak sankcie podľa ods. 1 dosiahnu výšku poskytnutých peňažných prostriedkov, následne sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov nesmú prevýšiť úroky z omeškania podľa Nariadenia vlády. To znamená, že až po prekročení limitu stanoveného tretím odsekom nesmú ďalšie sankcie presiahnuť výšku úrokov z omeškania. Práve tieto ustanovenia a nie subjektívne predstavy žalobkyne kreujú právne hľadiska, ktorými musí byť pomeriavané zmluvné dojednanie o sankcii a v prípade porušenia, v ktorých prichádza do úvahy účinok v podobe neexistencie nároku na sankciu nevyhovujúcu.

22. Čo do určovacieho návrhu smerujúceho proti vyhláseniu o oboznámení sa dlžníka s obchodnými podmienkami uviedol, že uvedené zmluvné vyhlásenia nemajú charakter vyhlásenia v zmysle ust. § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka. Otázka dôkazného bremena je v Slovenskej republike riešená predovšetkým normami procesného práva, ktoré neumožňujú žiadne svojvoľné, jednostranné prenášanie dôkazného bremena na iný subjekt právneho vzťahu. Žalobkyni nebola v tomto smere v zmluve uložená žiadna právna povinnosť niesť dôkazné bremeno. Inými slovami napadnuté zmluvné ustanovenie neprenieslo na žalobkyňu žiadne dôkazné bremeno, ale slúži výlučne na unesenie dôkazného bremena žalovaného o tom, akými zmluvnými dokumentmi bol sformovaný obsah zmluvného vzťahu medzi žalobkyňou a bankou. Nemožno takisto prehliadať, že určenie neprijateľnosti príslušného zmluvného vyhlásenia by malo za následok vážny zásah do zaručených práv veriteľa zo zmluvy o úvere. Jedným z práv takejto kvality je totiž aj právo predniesť v rámci procesného útoku alebo procesnej obrany tvrdenia a dôkazy, ktoré majú slúžiť na podporu určitého žalobného nároku. Jedinou bariérou, ktorú zákon reglementuje je odmietnutie tvrdenia alebo dôkazu, ktorý bol získaný v rozpore so zákonom.

23. Ani vo vzťahu k napadnutej zmluvnej podmienke o voľbe Obchodného zákonníka, žalobkyňa nereagovala na ich procesnú obranu. Vo svojej argumentácii žalovaný poukázal na závery rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 7Cdo/294/2019.

24. Súčasne v predmetnom konaní neobstoja žalobné dôvody údajnej bezúročnosti a bezpoplatkovosti majúc za to, že nesprávnosť údajov o celkovej čiastke nemá za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru tak, ako je to normované v prípade nesprávne určenej ročnej percentuálnej miery nákladov v neprospech spotrebiteľa. Údaj o celkovej čiastke je navyše v posudzovanej zmluve o úvere zo dňa 17.06.2010 správny.

25. Súd na základe skutkových tvrdení žalobkyne, popretí skutkových tvrdení žalovaného, oboznámením Zmluvy o splátkovom úvere, ako aj ďalším spisovým materiálom zistil tento skutkový stav:

26. Žalobkyňa uzatvorila so žalovaným dňa 17.06.2010 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX v predmete poskytnutia spotrebného úveru vo výške 4.742 EUR, s uvedením výšky úrokovej sadzby 17,90 %, úroku z omeškania 8 %, výšky spracovateľského poplatku 122,78 EUR, poplatku za správu úveru 1,99 EUR, poplatku za upomienku 23,24 EUR, výšky splátky a ich splatnosti, a to od prvého čerpania úveru do 30.06.2010 vo výške 35 EUR a od 05.07.2010 vo výške 87,08 EUR vždy k 5.-tému dňu kalendárneho mesiaca, s uvedením počtu splátok 119 od 05.07.2010 a konečnej splatnosti úveru dňa 05.05.2020. Zároveň uvedená zmluva obsahovala údaj o RPMN 21,44 %, priemernej hodnoty RPMN 18,59 %, celkovej čiastky 10.517,45 EUR, vrátane predpokladov použitých pre výpočet RPMN s uvedením, úver bol poskytnutý okamžite a v plnej výške, dlžník bude plniť svoje povinnosti za podmienok a v lehotách uvedených v úverovej zmluve, výška úrokovej sadzby a poplatky za správu úveru platia až do splatenia úveru.

27. Podľa časti II. bodu 2 Zmluvy, dlžník vyhlasuje, že sa oboznámil so súčasťami úverovej zmluvy, ktorými sú VOP, Úverové podmienky, Sadzobník a podmienky určené zverejnením, za ktorých sa bankový produkt v zmysle úverovej zmluvy poskytuje, súhlasí s nimi a zaväzuje sa ich dodržiavať. Pre účely úverovej zmluvy sa VOP rozumejú Všeobecné obchodné podmienky vydané bankou s účinnosťou od 01.08.2002 a úverovými podmienkami Obchodné podmienky banky pre poskytovanie

úverov a povolených prečerpaní privátnym klientom a MIKRO podnikateľom účinné od 01.07.2007. Dlížník ďalej vyhlasuje, že bol bankou informovaný o skutočnostiach podľa § 37 ods. 2 Zákona o bankách. Dlížník vyhlasuje tiež, že pred podpisom tejto zmluvy bol zo strany banky písomne informovaný o zmluvných podmienkach podľa § 4 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a to prostredníctvom formuláru pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere.

28. Podľa časti II. bodu 5 Zmluvy, zmluvné strany sa dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

29. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z., zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1964/40/>>18) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>> musí obsahovať tieto náležitosti:

- a) druh spotrebiteľského úveru,
- b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o fyzickú osobu; ak je zmluvnou stranou aj finančný agent, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu,
- c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,
- d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa,
- e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom,
- f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru,
- g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,
- h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere,
- i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,
- j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,
- k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia,
- l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny,
- n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť,
- o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru,
- q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie,
- r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe,
- s) informácie o právach podľa § 15 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>> a podmienky ich uplatnenia,

t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>>, u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>>, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>>, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>> za príslušný kalendárny štvrťrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrťrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrťrok.

30. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>> a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>>, r) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>> a y) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>> a § 10 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>>,

b) je v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

31. Podľa § 11 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z., ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1 <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/2010/129/20100611.html>>, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru.

32. Podľa § 53a ods. 1 Občianskeho zákonníka, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve, ktorá sa uzatvára vo viacerých prípadoch, a je obvyklé, že spotrebiteľ obsah zmluvy podstatným spôsobom neovplyvňuje alebo vo všeobecných obchodných podmienkach za neplatnú z dôvodu neprijateľnosti takejto podmienky, alebo nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takejto podmienky, dodávateľ je povinný zdržať sa používania takejto podmienky alebo podmienky s rovnakým významom v zmluvách so všetkými spotrebiteľmi. Dodávateľ má rovnakú povinnosť aj vtedy, ak mu na základe takejto podmienky súd uložil vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie. Rovnakú povinnosť má aj právny nástupca dodávateľa.

33. Podľa § 53a ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak sa rozhodnutie súdu podľa odseku 1 týka len časti zmluvnej podmienky, dodávateľ je povinný splniť povinnosť uvedenú v odseku 1 v rozsahu tejto časti.

34. Podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

35. Podľa § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré

a) má spotrebiteľ plniť a s ktorými sa nemal možnosť oboznámiť pred uzavretím zmluvy,

b) dovoľujú dodávateľovi previesť práva a povinnosti zo zmluvy na iného dodávateľa bez súhlasu spotrebiteľa, ak by prevodom došlo k zhoršeniu vymožitelnosti alebo zabezpečenia pohľadávky spotrebiteľa,

- c) vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť dodávateľa za konanie alebo opomenutie, ktorým sa spotrebiteľovi spôsobila smrť alebo ujma na zdraví,
- d) vylučujú alebo obmedzujú práva spotrebiteľa pri uplatnení zodpovednosti za vady alebo zodpovednosti za škodu,
- e) umožňujú dodávateľovi, aby spotrebiteľovi nevydal ním poskytnuté plnenie aj v prípade, ak spotrebiteľ neuzavrie s dodávateľom zmluvu alebo od nej odstúpi,
- f) umožňujú dodávateľovi odstúpiť od zmluvy bez zmluvného alebo zákonného dôvodu a spotrebiteľovi to neumožňujú,
- g) oprávňujú dodávateľa, aby bez dôvodov hodných osobitného zreteľa vypovedal zmluvu uzavretú na dobu neurčitú bez primeranej výpovednej lehoty,
- h) prikazujú spotrebiteľovi, aby splnil všetky záväzky aj vtedy, ak dodávateľ nespĺnil záväzky, ktoré vznikli,
- i) umožňujú dodávateľovi jednostranne zmeniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve,
- j) určujú, že cena tovaru alebo služieb bude určená v čase ich splnenia, alebo dodávateľa oprávňujú na zvýšenie ceny tovaru alebo služieb bez toho, aby spotrebiteľ mal právo odstúpiť od zmluvy, ak cena dohodnutá v čase uzavretia zmluvy je podstatne prekročená v čase splnenia,
- k) požadujú od spotrebiteľa, ktorý nespĺnil svoj záväzok, aby zaplatil neprimerane vysokú sumu ako sankciu spojenú s nespĺnením jeho záväzku,
- l) obmedzujú prístup k dôkazom alebo ukladajú spotrebiteľovi povinnosti niesť dôkazné bremeno, ktoré by podľa práva, ktorým sa riadi zmluvný vzťah, mala niesť iná zmluvná strana,
- m) v prípade čiastočného alebo úplného nespĺnenia záväzku zo strany dodávateľa neprimerane obmedzujú alebo vylučujú možnosť spotrebiteľa domáhať sa svojich práv voči dodávateľovi vrátane práva spotrebiteľa započítať pohľadávku voči dodávateľovi,
- n) spôsobujú, že platnosť zmluvy uzatvorenej na dobu určitú sa po uplynutí obdobia, na ktorú bola zmluva uzavretá, predĺži, pričom spotrebiteľovi priznávajú neprimerane krátke obdobie na prejavenie súhlasu s predĺžením platnosti zmluvy,
- o) oprávňujú dodávateľa rozhodnúť o tom, že jeho plnenie je v súlade so zmluvou, alebo ktoré priznávajú právo zmluvu vykladať iba dodávateľovi,
- p) obmedzujú zodpovednosť dodávateľa, ak bola zmluva uzavretá sprostredkovateľom, alebo vyžadujú uzavretie zmluvy prostredníctvom sprostredkovateľa v osobitnej forme,
- r) umožňujú, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom,
- s) požadujú, aby spotrebiteľ poskytol zabezpečenie splnenia svojho záväzku v hodnote neprimerane vyššej, ako je výška jeho záväzku vyplývajúca zo spotrebiteľskej zmluvy v čase uzavretia dohody o zabezpečení splnenia záväzku spotrebiteľa,
- t) požadujú od spotrebiteľa plnenie za službu, ktorej poskytnutie dodávateľom v prevažnej miere nesleduje záujmy spotrebiteľa,
- u) požadujú od spotrebiteľa, aby bol neprimerane dlho viazaný zmluvou aj keď pri uzavieraní zmluvy bolo zrejmé, že predmet zmluvy možno dosiahnuť v podstatne kratšom čase,
- v) požadujú od spotrebiteľa uhradenie plnení, o ktorých spotrebiteľ nebol pred uzavretím zmluvy preukázateľne informovaný, ktorých úhrada nebola upravená v zmluve alebo za ktoré spotrebiteľ nedostáva dohodnuté protiplnenie,
- w) požadujú, aby spotrebiteľ poskytoval alebo poukazoval tretej osobe alebo v prospech tretej osoby akékoľvek plnenie plynúce zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou, ktoré v prevažnej miere nesleduje jeho záujmy, alebo aby plnil v súvislosti s týmto plnením akékoľvek záväzky tretej osobe.

36. Podľa § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon alebo osobitné predpisy na ochranu spotrebiteľa priznávajú, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie.

37. Podľa § 298 ods. 1 CSP, súd môže v rozsudku, ktorý sa týka spotrebiteľského sporu, aj bez návrhu vysloviť, že určitá zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou je neprijateľná; v takom prípade súd uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

38. Podľa § 298 ods. 2 CSP, ak súd určil niektorú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou za neplatnú z dôvodu

neprijateľnosti takej zmluvnej podmienky, nepriznal plnenie dodávateľovi z dôvodu takej zmluvnej podmienky alebo mu na základe takej zmluvnej podmienky uložil povinnosť vydať spotrebiteľovi bezdôvodné obohatenie, nahradiť škodu alebo zaplatiť primerané finančné zadostučinenie, súd aj bez návrhu výslovne uvedie vo výroku rozsudku znenie tejto zmluvnej podmienky, ako bolo dohodnuté v spotrebiteľskej zmluve alebo v iných zmluvných dokumentoch súvisiacich so spotrebiteľskou zmluvou.

39. Je nesporné, že žalobkyňa sa predmetnou žalobou domáha určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru poskytnutého na základe zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 17.06.2010 pod č. XXXXXXXXXXXX.

40. Podľa názoru súdu, žalobkyňa sa podanou žalobou môže domáhať určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z úverovej zmluvy, a to bez potreby preukazovania naliehavého právneho záujmu. Platí totiž ust. § 137 písm. c) CSP, podľa ktorého žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného právneho predpisu. Týmto osobitným predpisom je zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, ktorý v ust. § 3 ods. 5 umožňuje spotrebiteľovi proti porušeniu práv a povinnosti ustanovených zákonom, domáhať sa proti porušiteľovi na súde ochrany svojho práva. Zároveň z ust. § 11 ods. 4 zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2018 vyplýva právo spotrebiteľa domáhať sa určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou.

41. V danom prípade sa súd prvej inštancie nestotožňuje s tvrdením žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru pre absenciu v obligatórnej náležitosti zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. z dôvodu absencie údajov o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

42. V danom prípade súd prvej inštancie poukazuje na záver rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 1Cdo/167/2021, z ktorého vyplýva, že dobu trvania spotrebiteľského úveru je potrebné vo všeobecnosti chápať ako celkovú dobu medzi uzatvorením zmluvy a okamihom, odkedy je spotrebiteľ povinný najneskôr splatiť úver, resp. pokiaľ je tento okamih závislý na ďalších okolnostiach, okamih konečného splatenia úveru. Z celkového obsahu konkrétnych zmluvných dojednaní medzi stranami bolo možné zistiť údaj o dobe, či dĺžke trvania zmluvy. Zmluva obsahovala údaje o termíne konečnej splatnosti úveru zo dňa 05.05.2020, tento údaj zodpovedal údaju 119 mesačných splátok od 05.07.2010 a prvej splátky 30.06.2010 vo výške 35 EUR s termínom splatnosti ďalších splátok vždy k 5. dňu v mesiaci. Z uvedeného teda vyplýva, že zmluva zrozumiteľným spôsobom nepripúšťajúcim pochybnosť aj z perspektívy tzv. priemerného spotrebiteľa obsahovala údaj o dobe trvania zmluvy.

43. Taktiež je nedôvodná argumentácia žalobkyne o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru z dôvodu absencie obligatórnej náležitosti zmluvy, a to predpokladov použitých na výpočet RPMN podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 7Cdo/183/2020, uverejneného v Zbierke stanovísk a rozhodnutí SR č. 7/2021, ako R 86/2021 nesporne vyplýva, že z ust. § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z. nevyplýva, že by jednou z náležitostí spotrebiteľskej úverovej zmluvy bol konkrétny matematický výpočet RPMN alebo predpoklady pre jej výpočet.

44. Podľa žalobkyne ďalším dôvodom bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru je nesprávne uvedenie celkovej čiastky, ktorú musí dlžník zaplatiť vo výške 10.517,45 EUR. Keďže úver mala zaplatiť v jednej splátke vo výške 35 EUR a 119 mesačných splátok vo výške 87,08 EUR a zároveň jednorazový spracovateľský poplatok v sume 122,78 EUR, potom celková čiastka predstavuje sumu 10.520,30 EUR.

45. Podľa názoru súdu I. inštancie, rozdiel medzi tvrdným správnym údajom o celkovej čiastke a čiastke uvedenej v zmluve je tak nepatrný (cca 3 EUR), že tento nemohol mať vplyv na posúdenie hospodárskych dôsledkov úveru, teda jeho výhodnosti, resp. nevýhodnosti.

46. Okrem iného z ust. § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy nesporne vyplýva, že iba absencia údajov o celkovej čiastke spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a nie jeho nesprávnosť, ako je to v prípade údajov o RPMN v zmysle ust. § 11 ods. 1 písm. b) citovaného zákona.

47. Na základe vyššie uvedených skutočností, preto súd žalobu žalobkyne v časti o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetného úveru ako nedôvodnú zamietol.

48. Podľa názoru súdu prvej inštancie žaloby upravené v ust. § 137 písm. c/ a d/ CSP nevyklúčujú žalobný návrh o neprijateľnosti zmluvnej podmienky v individuálnom spotrebiteľskom vzťahu v zmysle ust. § 298 CSP. Zo samotného znenia ust. § 137 CSP je možné vyvodiť nepochybný záver, že obsahuje iba demonštratívny výpočet žalôb.

49. Aj zo znenia ust. § 298 CSP vyplýva, že súd môže v rozsudku v spotrebiteľskom spore aj bez návrhu určiť, že zmluvná podmienka používaná dodávateľom v spotrebiteľskej zmluve je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Uvedené zákonné ustanovenie teda umožňuje, aby sa spotrebiteľ aj individuálnom spotrebiteľskom spore domáhal určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky bez súčasne uplatneného nároku na plnenie z neprijateľného zmluvného dojednanja.

50. Okrem iného zo samotného zák. ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva právny záujem žalobkyne ako spotrebiteľa na určení neplatnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky ktorá spôsobuje nerovnováhu v postavení účastníkov tohto konania a predmetnej spotrebiteľskej zmluvy.

51. Platí, že členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok (čl. 6 bod 1 Smernice rady 93/13/EHS z 5.4.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách).

52. Spotrebiteľ má právo, aby jeho právne postavenie nebolo spochybňované existenciou neprijateľnej zmluvnej podmienky a v tomto slova zmysle nie je rozhodné, či dochádza aj k uplatneniu práv na plnenie vyplývajúcich z takejto neprijateľnej podmienky, ako ani to, kedy sa spotrebiteľ domáha určenej zmluvnej podmienky za neprijateľnú.

53. Súdny dvor EÚ v rozhodnutí sp. zn. C - 473/00 potvrdil, že uplynutie času v žiadnom prípade nemôže byť skutočnosťou, ktorá by mala znížiť alebo znemožniť ochranu práv spotrebiteľa pred nekalými obchodnými podmienkami podľa čl. 3 ods. 1 Smernice rady 93/13/EHS.

54. Aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Ndc/20/2016 z 23.01.2017 vyplýva, že právo súdu vysloviť v konkrétnom prípade neprijateľnosť zmluvnej podmienky ostalo aj po nadobudnutí účinnosti CSP zachované, ale na rozdiel od rozhodnutia vydaného v konaní podľa § 301 a nasledujúcich CSP len s účinkami inter partes.

55. Taktiež z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Cdo/27/2018 vyplýva, že žalobou, ktorou sa žalobca domáha neprijateľnosti zmluvných podmienok, nie je určovacou žalobou v zmysle ust. § 137 ods. 1 písm. c) CSP. Ide o osobitný druh žaloby, ktorá má podklad v osobitných právnych predpisoch, a to § 53 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z., a preto v prípade takejto žaloby, nie je potrebné tvrdiť a preukazovať naliehavý právny záujem.

56. Ďalej z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 2Co/1/2018 vyplýva, že zmyslom konania o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach je vysloviť neprijateľnosť zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách alebo určiť obchodnú prax za nekalú mimo rámca všeobecného sporu medzi spotrebiteľom a dodávateľom. Zároveň však treba dodať, že možnosť súdu vysloviť neúčinnosť zmluvnej podmienky aj v individuálnom prípade a s účinkami inter partes zostáva zachovaná aj v režime spotrebiteľského sporu.

57. Ďalej z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 6Cdo/127/2017 vyplýva, že v konaní o neprijateľnosť zmluvnej podmienky zánik záväzku splnením nemôže mať žiaden vplyv na žalobcami uplatnený nárok, a teda ani na ich vecnú legitimitáciu. Žalobcovia preto aj v prípade, že nárok uplatnili žalobou po zániku záväzkového právneho vzťahu, sú nositeľmi hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide, a teda majú v predmetnom spore vecnú aktívnu legitimitáciu.

58. Žalobkyňa v postavení spotrebiteľa má zákonné právo na ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách aj v zmysle ust. § 3 ods. 3 zák. č. 250/2007 Z.z., z čoho taktiež naliehavý právny záujem na požadovanom určení vyplýva. Uvedené je aj v súlade s judikatúrou Európskeho Súdneho dvora na ochranu spotrebiteľa, ako slabšej zmluvnej strany. Na základe vyššie uvedených skutočností potom možno ustáliť, že žaloba o určenie neplatnosti zmluvnej podmienky nie je vylúčená ani v individuálnom spotrebiteľskom spore.

59. Vo všeobecnosti možno konštatovať, že neprijateľnou zmluvnou podmienkou je podmienka, ktorá vyvoláva v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany hrubú nerovnováhu. Súd prvej inštancie v rámci realizácie postupu v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP konštatoval, že sú mu známe rozhodnutia všeobecných súdov SR vo vzťahu určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky spracovateľského poplatku a poplatku za správu úveru vo vzťahu k iným dodávateľom, konkrétne OS Skalica pod sp. zn. 5C/172/2014 v spojení s rozhodnutím KS v Trnave pod sp. zn. 24Co/587/2015 a vo vzťahu k poplatku za správu úveru OS Skalica pod sp. zn. 5C/359/2014 v spojení s rozhodnutím KS v Trnave pod sp. zn. 23Co/301/2016.

60. Z odôvodnení uvedených rozhodnutí nesporne vyplýva, že neprijateľnou podmienkou je aj zmluvné dojednanie, ktoré vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa. Vo vzťahu k poplatku za správu úveru uviedli, že zo zmluvy ani zo všeobecných obchodných podmienok nie je zrejmé, aké úkony veriteľa v prospech dlžníka majú byť týmto poplatkom odmeňované. Takéto ustanovenie tak celkom jednoznačne zakladá pre veriteľa nárok na ďalšiu peňažnú výhodu voči dlžníkovi, teda spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom.

61. Vo vzťahu k akceptovateľnosti spracovateľského poplatku uviedli, že samotný dodávateľ opodstatnenosť tohto poplatku odvíja od práva na odplatu za poskytnutie úveru a práve v tom je zásadný rozpor vedúci k právnomu záveru súdu prvej inštancie o neprijateľnosti takejto zmluvnej podmienky. Z označenia spracovateľský poplatok je jednoznačné, že má ísť o poplatok za spracovanie úveru, teda za úkony zo strany veriteľa súvisiace s poskytnutím úveru, ako napr. oslovenie dlžníka, zistenie jeho údajov, vypracovanie a uzavretie konkrétnej zmluvy, ktoré sú internou záležitosťou veriteľa a súčasťou jeho nákladov. Odplata za poskytnutý úver má byť dojednaná jednoznačne, a to napr. dojednaním úroku a nie je dôvod odplatu za poskytnutý úver skrývať pod akýsi spracovateľský poplatok.

62. Z čl. 3 CPS nesporne vyplýva, že každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou SR, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnými záväzkami SR, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora EÚ, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

63. Vznik členstva SR v EÚ tkvie okrem iného aj v dobrovoľnom vzdaní sa časti suverenity štátu v prospech EÚ. Ide pritom aj o časť suverenity pri všeobecne záväznom regulovaní spoločenských vzťahov. Za určitých okolností teda slovenské orgány aplikujúce právo (aj súdy) musia skúmať nielen vôľu zákonodarcu, ale aj vôľu úniijného tvorca zodpovedajúcej právnej regulácie, ktorá je z hľadiska právnej relevancie úpravy správania subjektov práva v právnych vzťahoch postavená na roveň, ba niekedy aj nad vôľu zákonodarcu (uznesenie ÚS SR pod sp. zn. III. ÚS 666/2016 z 11.10.2016).

64. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia ÚS SR vyplýva, že smernice ako typová kategória predpisov sekundárneho práva sú na rozdiel od nariadení typické absenciou priamej uplatniteľnosti voči fyzickým osobám a právnickým osobám v jednotlivých členských štátoch. Podľa čl. 288 ods. 3 Zmluvy o fungovaní EÚ je smernica záväzná pre každý členský štát, ktorému je určená, a to vzhľadom na výsledok, ktorý sa má dosiahnuť, pričom sa voľba foriem a metód ponecháva vnútroštátnym orgánom.

65. Citované ustanovenie primárneho práva EÚ vysielá zrozumiteľné poslanstvo vnútroštátnym orgánom členských štátov zaväzujúc ich na taký výkon ich vrchnostenských kompetencií, ktorý zabezpečí dosiahnutie výsledku očakávaného smernicou. Inými slovami, ide tu o povinnosť naplniť vôľu úniijného tvorca smernice vnútroštátnymi právnymi prostriedkami. Štandardným prostriedkom dosahovania cieľa stanoveného smernicou je zmena právnej úpravy, ku ktorej pristúpi vnútroštátny zákonodarcu. Avšak pre prípad, že túto svoju povinnosť nesplní, vyvinula rozhodovacia prax Súdneho dvora EÚ teóriu priameho účinku smerníc a nepriameho účinku smerníc. Priamy účinok dotknutých smerníc v posudzovanom

prípade neprichádza do úvahy, a to vzhľadom na závery rozsudku Súdneho dvora EÚ C-152/84, podľa ktorého záväzná podstata smernice, ktorá konštituuje základňu pre možnosť odvolať sa na smernicu pred vnútroštátnym súdom, existuje len vo vzťahu ku každému členskému štátu, ktorému je určená. Z tohto vyplýva, že smernica nemôže sama o sebe ukladať povinnosť jednotlivcom a že ustanovenia smernice ako takej nemožno uplatňovať voči jednotlivcom. Môžu tak uvažovať len o nepriamom účinku smernice, ktorý zakladá rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-106/89 s odvolaním sa na prejudikatúru C-14/83. Podľa tohto rozhodnutia pri aplikácii vnútroštátneho práva bez ohľadu na to, či aplikované ustanovenia boli schválené pred alebo po smernici, vnútroštátny súd povolaný na výklad vnútroštátneho práva je povinný interpretovať ho, nakoľko je to možné vo svetle dikcie (textu) a účelu smernice, aby sa dosiahol výsledok sledovaný smernicou, a tým zabezpečil súlad s 3. odsekom čl. 189 Zmluvy o založení EHS.

66. Je nepochybné, že novelou Občianskeho zákonníka, v znení účinnom od 1.4.2004 (zák. č. 150/2004 Z. z.), boli prevzaté právne akty Európskych spoločenstiev a EÚ uvedené v prílohe (§ 879g Občianskeho zákonníka), medzi inými aj Smernicu Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách.

67. Bez ohľadu na doterajšiu rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov SR pri posudzovaní zmluvnej podmienky poplatkov za správu a poskytnutie úveru (spracovateľský poplatok), súd prvej inštancie považuje za právne významný výklad Smernice 93/13/EHS rozsudkom Súdneho dvora EÚ vo veci C-621/17 z 3.10.2019. Z uvedeného rozhodnutia nesporne vyplýva, že čl. 4 ods. 2 a čl. 5 Smernice Rady 93/13/EHS, sa majú vykladať v tom zmysle, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne, nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsob ich výpočtu a dátum ich splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnota dotknutých súm.

68. Čl. 3 ods. 1 Smernice 93/13/EHS sa má vykladať v tom zmysle, že taká zmluvná podmienka, o akú ide vo veci samej, ktorá sa týka poplatkov za správu zmluvy o úvere a ktorá neumožňuje jednoznačne určiť konkrétne služby poskytované ako protihodnota, v zásade nespôsobuje v rozpore s požiadavkou dobrej viery na úkor spotrebiteľa značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami strán, ktoré vyplývajú zo zmluvy.

69. Zo záverov uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, teda možno vyvodiť jednoznačný záver, že nedostatočná individualizácia plnení za poplatky za správu ako aj spracovateľského poplatku v tomto prípade, ktorých výška, resp. spôsob ich výpočtu a dátum splatnosti sú v zmluve presne určené nespôsobujú v rozpore s požiadavkou dobrej viery na úkor spotrebiteľa značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami strán.

70. Taktiež z rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2022 pod sp. zn. 7Cdo/294/2019 vyplýva, že v zmysle rozsudku Súdneho dvora vo veci C 621/17 zo dňa 13.10.2019 článok 4 ods. 2 a článok 5 Smernice Rady 93/13 EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa majú vykladať v tom zmysle, že z požiadavky, podľa ktorej musí byť zmluvná podmienka formulovaná jasne a zrozumiteľne nevyplýva povinnosť, aby také zmluvné podmienky, o aké ide vo veci samej, ktoré neboli individuálne dohodnuté a sú obsiahnuté v zmluve o úvere uzatvorenej so spotrebiteľmi, pričom presne určujú sumu poplatkov za správu a poplatku za poskytnutie úveru, ktoré znáša spotrebiteľ, spôsoby ich výpočtu a dátum splatnosti, tiež podrobne špecifikovali všetky služby poskytované ako protihodnota dotknutých súm.

71. Dovolací súd poukazuje na to, že z označenia sporného poplatku vyplýva, že ide o poplatok za poskytnutie úveru teda za úkony na strane veriteľa, ktoré sú nevyhnutné pre uzavretie zmluvy a ktoré sú jeho internou záležitosťou a súčasťou jeho nákladov, teda za úkony veriteľa súvisiace s poskytnutím úveru ako vypracovanie zmluvy a jej uzavretie a pod. Poplatok za poskytnutie úveru teda predstavuje cenu za poskytovanie služby veriteľom, pričom možnosť jeho uplatňovania pripúšťa zákon č. 129/2010 Z.z. a táto možnosť vyplýva aj z judikatúry Súdneho dvora EÚ. Nemožno teda v súvislosti s dojednaním poplatku za poskytnutie úveru dospieť k záveru o existencii nekalej zmluvnej podmienky.

72. Nemožno opomenúť tú skutočnosť, že bolo na dovolateľovi, ktorý mohol posúdiť hospodárske dôsledky vyplývajúce zo zmluvy, či ju uzavrieť, a ak sa mu poplatok za poskytnutie úveru, ktorý bol v zmluve vyjadrení určito, jasne a zrozumiteľne javil vysoký, nič mu nebránilo obrátiť sa na iný subjekt. Dovolací súd má za to, že nemožno tolerovať, aby dovolateľ, ktorý vopred vedel, že bude musieť zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru a zároveň poznal jeho výšku, zmluvu aj napriek tomu uzavrel, teda s poplatkom a jeho výškou súhlasil, následne zaujal stanovisko, že poplatok predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku.

73. Zo záverov vyššie uvedeného rozhodnutia Súdneho dvora EÚ, ako aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR 7Cdo/294/2019 teda možno vyvodíť jednoznačný záver, že nedostatočná individualizácia plnení za poplatky za správu, ako aj spracovateľského poplatku v tomto prípade, ktorých výška, resp. spôsob ich výpočtu a dátum splatnosti sú v zmluve presne určené, nespôsobujú v rozpore s požiadavkou dobrej viery na úkor spotrebiteľa značnú nerovnováhu medzi právami a povinnosťami strán, preto súd prvej inštancie žalobu o určenie ich neprijateľnosti ako nedôvodnú zamietol.

74. Z usta. § 9 ods. 11 zák. č. 129/2010 Z.z. vyplýva povinnosť veriteľa informovať spotrebiteľa o tom, že nedošlo k splateniu splátky zo spotrebiteľského úveru v lehote jej splatnosti písomne alebo formou krátkej textovej správy, a to najneskôr do 15 dní odo dňa splatnosti tejto splátky zo spotrebiteľského úveru. Pokiaľ veriteľ má zákonnú povinnosť upozorňovať spotrebiteľa na porušovanie jeho zmluvných povinností, potom nie je možné vo všeobecnosti náklady spojené s uvedeným úkonom považovať za neprijateľné zmluvné dojednanie, pokiaľ zodpovedá jeho vecným nákladom.

75. Pokiaľ však ide o poplatok za upomienku vo výške 23,24 EUR, súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že zmluvná podmienka, o ktorú sa opiera uvedený poplatok je neprijateľná, keďže nezodpovedá nákladom vynaloženým na tento druh úkonu a stáva sa tak v podstate sankciou za porušenie dohodnutej povinnosti spočívajúcej v riadnom splácaní splátok úveru. Toto však zmyslom poplatku za upomienku byť nemá. Okrem iného upozornenie spotrebiteľa na porušenie jeho zmluvných povinností nie je tak technicky a administratívne náročným úkonom veriteľa, ktorý by si vyžadoval zaplatenie tak vysokého poplatku.

76. Vo vzťahu k žalovanému už bola obdobná podmienka vyhlásená za neprijateľnú právoplatnými rozhodnutiami Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 5CoCsp/23/2020, 18CoCsp/36/2020 a 22CoCsp/18/2021. Z odôvodnení uvedených rozhodnutí vyplýva, že poplatok za upomienku je neprimeraný, predstavuje skrytú sankciu a spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa. Zrejme presahuje administratívne náklady banky spojené s jej vystavením. Poplatok v takejto výške nemožno považovať za paušalizáciu nákladov spojených s vystavením upomienky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ale skôr za zmluvnú pokutu za omeškanie dlžníka.

77. Súd I. inštancie sa nemohol stotožniť s argumentáciou žalovaného o nemožnosti vyhlásenia poplatku za upomienku ako neprijateľnej zmluvnej podmienky s tým, že výška sankcií za omeškanie je v konkrétnom prípade limitovaná zákonnou úpravou § 3a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z. Súd prvej inštancie dáva žalovanému do pozornosti, že uvedená právna úprava vstúpila do platnosti až s účinnosťou od 01.07.2010, teda po dátume uzatvorenia predmetnej zmluvy, pričom priamo z ustanovenia § 10b citovaného nariadenia vyplýva, že ak došlo k omeškaniu pred 1. júlom 2010, výška sankcie za omeškanie spotrebiteľa sa riadi právnou úpravou účinnou do 30.06.2010.

78. Na základe vyššie uvedených skutočností, preto súd I. inštancie dospel k záveru, že zmluvné dojednanie ohľadom poplatku za upomienku spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa, ako ich predpokladá ust. § 53 Občianskeho zákonníka, a preto je uvedené zmluvné dojednanie neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

79. Žalobkyňa ďalej namietala neprijateľnosť zmluvnej podmienky uvedenej v časti 1 článku II. Záverečné ustanovenia bod 2 zmluvy s tým, že obdobná zmluvná podmienka už bola vyhlásená za neprijateľnú vo vzťahu Slovenskej sporiteľne a.s. rozsudkom Okresného súdu Kežmarok pod sp. zn. 9C/2/2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 20Co/41/2016.

80. Žalovaný v danom prípade poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4Cdo/9/2019 zo dňa 27.05.2020, ktorým bol zrušený rozsudok krajského súdu spolu s rozsudkom Okresného súdu Košice II z 01.06.2016 pod sp. zn. 41C/20/2016.

81. Zo záverov uvedeného rozhodnutia vyplýva, že podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu. Preto aj v prejednávanej veci je potrebné uprednostniť výklad, ktorý rešpektuje vôľu zmluvných strán, pred výkladom, ktorý vedie k absolútnej neplatnosti účastníkmi uzatvorenej zmluvy. Ak teda strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti sú v listine podpísanej obidvoma stranami určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá nebola podpísaná, nespôsobuje to bez ďalšieho neplatnosť tejto zmluvy za podmienky, že ich prejav vôle bol dostatočne určitý a zmluvný konsenzus pokrýva aj tieto dojednania. Stačí, že zmluvné strany ju vyhlásia za súčasť zmluvy v podpísanom texte vlastnej zmluvy. Dovolateľke tak možno prisvedčiť, že pri výklade ustanovenia § 75 ods. 4 Zákona o bankách, úverová zmluva a príloha patria k sebe (je jej súčasťou) a tvoria jeden celok. Súdny dvor Európskej únie v tejto súvislosti tiež judikoval, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky (podstatné) náležitosti musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči (C-42/15).

82. Pri analogickej aplikácii týchto záverov je zjavné, že právny názor nižších súdov bol nesprávny a skutočnosť, že podstatné náležitosti boli uvedené v prílohe, nemôže byť dôvodom neplatnosti úverovej zmluvy.

83. Z uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je tak možné vyvodiť jednoznačný záver, že pokiaľ strany sporu v úverovej zmluve podpísanej oboma stranami vyhlásia, že súčasťou zmluvy sú ďalšie samostatné listiny, v ktorých sú uvedené podstatné náležitosti, nespôsobuje to neplatnosť úverovej zmluvy. Pokiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval, že neplatnosť úverovej zmluvy nie je daná v prípade, ak jej podstatné náležitosti sa nachádzajú na samostatnej listine, ktorá podpísaná nie je, ale zmluvné strany ju vyhlásili ako súčasť zmluvy v podpísanom texte vlastnej zmluvy, potom nie je možné konštatovať neplatnosť takéhoto zmluvného dojednania pre jeho neprijateľnosť v zmysle ust. podľa § 53 ods. 4 písm. l) Občianskeho zákonníka.

84. Na základe vyššie uvedených skutočností, preto súd zamietol žalobu žalobkyne v časti určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky uvedenej v bode 2 Záverečných ustanovení zmluvy.

85. Žalobkyňa sa ďalej domáhala určenia neprijateľnosti zmluvnej podmienky v bode 5 Záverečných ustanovení zmluvy, podľa ktorého sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné právne vzťahy sa budú podľa § 262 Obchodného zákonníka spravovať podľa príslušných ustanovení Obchodného zákonníka.

86. Zmluva medzi stranami sporu má nepochybne charakter spotrebiteľskej zmluvy v zmysle jej definície podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a súčasne má charakter zmluvy o spotrebiteľskom úvere v zmysle ust. § 1 a nasl. zák. č. 129/2010 Z.z. V súvislosti s dojednaním účastníkov zmluvného vzťahu, podľa ktorého sa zmluva uzatvára podľa § 262 Obchodného zákonníka, treba poukázať na to, že podľa § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, ako aj s poukazom na ust. § 53 ods. 4 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého sú neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľskej zmluve neplatné. Súčasne v zmysle ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou, sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Uvedená zmluvná podmienka vo výroku tohto rozhodnutia nebola dohodnutá individuálne, keďže žalobcovia nemohli ovplyvniť jej obsah v tejto časti. Z uvedeného je teda zrejmé, že dojednanie o voľbe Obchodného zákonníka podľa § 262 ObZ tvoriace súčasť záverečných ustanovení zmluvy o splátkovom úvere súd prvej inštancie posúdil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku v zmysle § 53 Občianskeho zákonníka a považoval ju za neplatnú. Zmluvný vzťah sporových strán sa v tomto prípade vždy riadi ustanoveniami Občianskeho zákonníka a nemôže sa riadiť ustanoveniami Obchodného zákonníka, ako to potvrdzuje aj prijatá novela Občianskeho zákonníka zák. č. 102/2014 Z. z., ktorá odstránila nejednotnosť v rozhodovaní súdov v tom, že jednoznačne stanovila, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Potom je uzavretá dohoda o voľbe Obchodného zákonníka medzi účastníkmi spotrebiteľského právneho vzťahu pre rozpor s uvedeným zákonným ustanovením neplatným zmluvným dojednaním. Nakoľko právny predpis zák. č. 102/2014 Z. z. neobsahuje prechodné ustanovenia, tzn. že od jej účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené

pred týmto dňom. Uvedený právny záver judikoval NS SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 21.4.2015 pod sp. zn. 3MCdo/14/2014 v právnej vete: „Ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou.“

87. Taktiež Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní pod sp. zn. 5 MCdo/20/2009 konštatoval, že za neprijateľnú podmienku je potrebné považovať aj podmienku o uplatnení obchodného práva.

88. Rovnaká zmluvná podmienka vo vzťahu k žalovanému už bola vyhlásená za neprijateľnú právoplatným rozhodnutím Krajského súdu v Prešove pod sp. zn. 5CoCsp/14/2020, 15CoCsp/23/2020, 7CoCsp/5/2021 a 18CoCsp/36/2020.

89. Žalovaný argumentoval nedôvodnosťou žaloby v uvedenej časti aj rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Cdo/294/2019, ktorý v bode 13. odôvodnenia uvádza, že k dohode o uplatnení Obchodného zákonníka považoval za nevyhnutné doplniť, že aj napriek tomu, že vzťah založený zmluvou je absolútnym obchodnoprávnym vzťahom v zmysle § 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka, ide o právny vzťah založený spotrebiteľskou zmluvou. Ak teda spotrebiteľská zmluva odkazuje na aplikáciu Obchodného zákonníka, tento sa bude aplikovať v prípade, ak bude mať za následok priaznivejšie podmienky pre spotrebiteľa. V dôsledku toho, ak by došlo k rôznej právnej úprave rovnakého inštitútu, napr. premlčacej lehoty, tak Občianskym zákonníkom, ako aj Obchodným zákonníkom, tak by sa aplikovala občianskoprávna úprava upravujúca tento inštitút pre spotrebiteľa výhodnejšie a naopak, napr. pri uznaní záväzku, začína plynúť v režime Obchodného zákonníka štvorročná premlčacia doba, kým v režime Občianskeho zákonníka až desaťročná premlčacia doba, tak by sa aplikovala obchodnoprávna úprava.

90. Uvedený názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie je aplikovateľný pre predmetné zmluvné dojednanie, keďže v tomto sa výslovne uvádza, že právne vzťahy strán sporu na základe predmetnej zmluvy o úvere sa budú riadiť výlučne právnou úpravou Obchodného zákonníka. Z uvedeného zmluvného dojednania teda nevyplýva, že by sa Obchodný zákonník aplikoval iba v prípade, ak bude mať za následok priaznivejšie podmienky pre spotrebiteľa.

91. Okrem iného uvedený názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky odporuje výslovnému zákonnému zneniu ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z ktorého vyplýva, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva.

92. Zároveň sa Najvyšší súd Slovenskej republiky v predmetnom rozhodnutí nevyporiadal so svojou predchádzajúcou rozhodovacou činnosťou vo vzťahu k aplikácii noriem obchodného práva na spotrebiteľské vzťahy tak, ako boli prezentované v rozhodnutiach 5MCdo/20/2009 a 3MCdo/14/2014.

93. Za daného stavu preto súd prvej inštancie vyhodnotil takúto dohodu o voľbe práva, ako neprijateľnú zmluvnú podmienku spôsobujúcu hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach účastníkov zmluvy v neprospech spotrebiteľa.

94. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

95. Podľa § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

96. V prípade, ak súd prejednáva v spoločnom konaní viacero právnych vecí, považuje sa pre účely rozhodnutia o náhrade trov konania každá z týchto vecí za samostatnú. V takom prípade treba samostatne posúdiť mieru úspechu a neúspechu účastníkov, ďalej zvážiť, či neúspech nebol len v nepatrnej časti alebo či rozhodnutie o výške plnenia nezáviselo od znaleckého posudku alebo od úvahy súdu, a to samostatne vo vzťahu ku každej z týchto vecí. Uvedené konania o čiastkových nárokoch majú totiž spoločné iba to, že sa o nich rozhoduje v jednom konaní (uznesenie NS SR z 11.10.2012 pod sp. zn. 3MCdo/11/2011).

97. Na základe uvedeného, preto súd I. inštancie vo vzťahu k výroku I. a výroku II. priznal úspešnej žalobkyni voči neúspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a vo vzťahu

k výroku III. priznal úspešnému žalovanému voči neúspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

98. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov. Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.